

■
מבין לשקיפות המזגגת, שכסחה על אישונך
הגיה משב קורים שקופים ונזילים,
ודרכו נראתה אהובה כמבעד לעשן מדורה,
בתנויות קעורות וקמורות התעקל גופך
באוויר הירוד.
חריצי שפתי מלאו בגבעות שפתיך
ונסגרו שם, בין הכשר הטעים, לליל.

■
שמש נגסה ברבעיה האפלים של העיר
ועל חדריה האפלים של נפש ארמון השיח
המתקלף של דרום העיר נדלקו
מאורות.
ודרירה האפרים, שעל פניהם הוטל
צל חצי ירח,
של דרום העיר, הפחחים והמסגרים
ויוורקי האש,
מצמצו בעיניהם לפני האור המסנור,
ויושבי בתי הקפה האדמים,
המהולים בריח עראק ופיוזונס
עצרו ממשחק הקלפים.
"יפו!" — אלהים אמר להם —
"עיר של ים!"

■
דניאלה.
יש לה גוף וכמעט לא מדברת.
ובמסדרונות היא עומדת
ומקרינה חם אמהי מכל
גופה. השחום.
ולק גם על צפרניה המגדלות
ובגדים מבליטים היא לוכשת.
אף עדין שתיקתה, מתמיכה,
את חושי על חם חומה,
וכשהיא מחיכת.

גל' 90 ; 1987

הלוח השלישי: האנשים המוקרנים

באותו הרגע

נערה מתאהבת מרחוק בנער
לדיני בן ארבע-עשרה, יפה
כשיש, אסור כמשאלה, בוער
כחטא, משחק בפליפר משחק
עשירי, הוא מתח את הקפיץ
באלימות יומימית, ובתולות
ים ואקדוחנים הכהכו מפגיעה.
היא דקה, ארפה, חלקת שער,
לכנה ככנות טובים, מביטה
בו, נחושה ואמהית, כבגור
אריות.

באותו הרגע

שוטר נעמד באמצע כביש
ברחוב צדדי, מביט שלוב
זרועות, באשה חולמת
בהקיץ בשולי המדרכה,
מביטה בשמים בדבקות,
מחפשת.
הוא מביט בשמים וקהל
אנשים נאסף.

באותו הרגע

יושב דודי בכרסתו בסלון
ומהחלונות הפתוחים נשקפים
גגות ואנטנות נטושות, הוא אוכל
קלח חירס ומהטלוויזיה בוקע בכי
ספרדי של אופרת סבון, דודי חושב
על החובות של הילד שקנה דירה.

בְּאוֹתוֹ הַרְגַע
אָנִי שׁוֹכֵב בְּמִטָּה קוֹדֵחַ וּמְזִיעַ
מִשְׁפַּעַת בְּחֻמְסִין, גּוֹפִי מְצַמְרֵר וְנָקַר,
קָר לִי, אָנִי אוֹמֵר לָךְ, וְאַתָּה יָפָה וְשִׁמְנָה
כְּפִי שְׁרָצִיתִי כָּל חַיִּי, מְחַיֶּכֶת וּמְלַטֶּפֶת
בְּיַד חֲמָה עֲמוּסַת קִוּיִם אֶת עֵינַי וּפִי,
אָנִי יוֹדַעַת, אֵיתָנִיקוּ פְּשָׁרִיקוּ שְׁלִי!
וְאַתָּה לֹא יוֹדַעַת, לְעִזְאוֹל!, שֶׁהִנְעַרְהָ בְּבִיתָהּ,
וְהַשׁוֹטֵר מְעַנֵּיק דו"ח תְּנוּעָה, וְהָאִשָּׁה תְּמוּצָה,

וְדוֹדֵי עֲלָה לְהַנִּיחַ פְּרָחֵי עַד-עַד סְגָלִים
בְּבֵית הַקְּבֵרוֹת, וְכָל הָאֲנָשִׁים כָּלֵם מְקַרְנִים
כִּי מִיִּשְׁהוּ הַמְצִיא מְקַרְנָה לְלֹא מְסוֹךְ,
וְאִישׁ אֵינוֹ הֵיכֵן שֶׁהֵנוּ, וְדָבָר אֵינוֹ
בְּמִקְוֵמוֹ, וְהָאֲדָמָה שֶׁנִּתְּנָה מְקַרְנָת עֲבוּר
הַשְּׁלוֹם, וְהֵיכֵם שֶׁמְנַצְּגִין מִזְמַן נִמְכָּר עֲבוּר
הַיְחָסִים הַדִּיִּפְלוּמְטִיִּים, וְאַתָּה אוֹיֵר שֶׁפִּלַּת
הַחוּף שֶׁל הַשְּׁקָמִים אֶסְפוּ הַיְגָקִים בְּקוּפְסָאוֹת,
וְאֵלוֹהִים, מָאֵס מוֹנָצִי' סִיקוֹנְטֵינִי דִּי לוֹ קִיִּי נוֹן טֵיִינִי
(הוּא מְתַנְּאָה הַרְבֵּה בְּמָה שֶׁאֵין לוֹ).

ג'ל' 188-187 ; 1995